

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 23147

гр. София, 09.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
закрито заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

като разглежда дело номер **6923** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. И. С. с ЕГН [ЕГН] , чрез адв. П. Б. от САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-00267/05.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР. В жалбата е направено искане да бъде спряно предварителното изпълнение на заповедта. Искането е мотивирано с твърдението, че отнемането на СУМПС създава реална опасност от загуба на доходи и невъзможност за изпълнение на служебните задължения на жалбоподателя. Твърди се, че същият имал семейни задължения, изискващи придвижване с автомобил. Предвид максималната продължителност на мярката, продължаващото ѝ изпълнение би обезсмислило съдебната защита, ако заповедта бъде отменена след значителен период без право на управление.

Административен съд – София-град, трето отделение, втори състав, като съобрази адм. преписка и приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата, намира искането за спиране на изпълнението на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 26-4332-00267/05.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР за допустимо, но неоснователно.

Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презумира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр ал. 4 АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 АПК на актове по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по

чл. 60, ал. 1 АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е негова.

Следователно, за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му. Респ. - следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

Такива предпоставки не се доказват от жалбоподателя. Твърденията за вреди са бланкетно заявени, без да са подкрепени с каквито и да било доказателства. Не става ясно какво работи жалбоподателя, което да обуслови изключително високата необходимост от управление на МПС. Не става ясно и кои семейни задължения не може да изпълнява без свидетелство за управление на МПС. Продължителността на мярката не е основание за отмяната на предварителното изпълнение, а при евентуална отмяна на заповедта, жалбоподателят би могъл да претендира вреди.

Действително всяко принудително изпълнение на административен акт причинява неудобство и принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.

С оглед изложеното, съдът намира, че искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на ЗППАМ е неоснователно и е дължимо отхвърлянето му.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, вр. чл. 172, ал. 6 ЗДвП, Административен съд София- град, 2-ри състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на А. И. С. С. с ЕГН [ЕГН] , чрез адв. П. Б. от САК за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-00267/05.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал. 1 АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

съдия:

